

Bergen, 30.03.17

Høringsuttalelse fra Vestnorsk Jazzsenter til Kulturrådet 3. april 2017 vedr. utviklingen av strukturen i regionale kompetansesentre for musikk

Uttalelsen er behandlet av VNJS styre.

Stiftelsen Vestnorsk jazzsenter (VNJS) er et regionalt produksjons- og kompetansesenter for Rogaland, Hordaland og Sogn og Fjordane; formelt stiftet i 1996, i drift året etter. VNJS finansieres med driftsstøtte fra Kulturrådet, Bergen kommune og fylkeskommunene Hordaland, Rogaland og Sogn og Fjordane. Vedtektsfestede formål er å formidle levende musikk (jazz og tilgrensende uttrykk) gjennom å arrangere konserter og turneer, og gjennomføre pedagogiske og andre tiltak, med hensikt å fremme kulturtilbudet i regionen, samt øke interessen for og skape attraktive miljøer for opprettholdelse og utvikling av musikalske kvaliteter.

VNJS er også en av fire organisasjoner i kompetansenettverket VRAK (sammen med Brak, Star og Førdefestivalen).

Ingen friske midler

Vi vil innledningsvis bemerke det mistrøstige i en bestilling fra Kulturdepartementet som har som mål å styrke og utvikle, uten at det følger friske midler med. KUDs bestilling om en omorganisering og effektivisering innenfor rammene av eksisterende midler korresponderer ikke med Kulturrådets uttalelser om at de ser musikksektorens verdi og utviklingspotensial, og behovene for en styrking av finansieringen. Tilgjengelige midler i denne sammenhengen er dermed begrenset til kompetansemidlene, ca. 5,5 mill. Vi skjønner at Kulturrådet må svare på bestillingen fra KUD slik oppdraget er formulert, men vi skulle gjerne sett at Kulturrådet hadde påpekt behovet for flere midler, for å kunne realisere ønskede kunstneriske og kulturpolitiske mål for det frie musikkfeltet og videreutviklingen av den regionale strukturen. Det frie feltet ligger fortsatt milevis bak det klassiske, med bevilgninger i forholdet 1:10 (ca. 140 mill. mot 1,4 mrd.).

Historikk. Om regional forankring, regionale ulikheter/forutsetninger og spisskompetanse

Da de regionale jazzsentrene ble opprettet i 1996-1998 var det etter en lang politisk prosess (styrevedtak Norsk jazzforum 1993; utredningen "Improvisasjon sett i system" 1996 m.m.), og **som svar på et kartlagt behov og en ønsket utvikling**. Stortingsvedtak lå til grunn for opprettelsen. VNJS kom først, de fire andre hakk i hæl. Etableringsmodellen for jazzsentrene er smart og velfungerende, og sentralt stikkord er **solid regional forankring**. VNJS' driftsmodell er akkurat slik den ble etterspurt fra departementet fra begynnelsen, med en unikt sterk medvirkning fra Bergen kommune og Hordaland Fylkeskommune. Sammen med

tilskudd fra de to øvrige fylkeskommunene har **VNJS nær 45 % regional medfinansiering**. For 2017 mottar vi også en økning i driftstilskudd fra Bergen kommune og Hordaland fylke på til sammen kr 80 000; noe som er svært gledelig og et viktig og tydelig signal.

Jazzsentrene har hele veien svart på bestillingene fra bevilgende myndigheter, og justert virksomheten etter dette. Gjennom 20 år er sentrene bygd opp og ut, og utviklet i tråd med regionale behov og endringer i strukturer ellers. Vi samarbeider med og utfyller hverandre, så vel som andre regionale/lokale organisasjoner og miljø. Utviklingen er en dynamisk prosess der stikkord er tilpasning.

Jazzsentrene drives nøkternt og kostnadseffektivt, med fokus på utvikling og produksjon/aktivitet. De er sentrale utviklingsaktører, pådrivere for ny aktivitet og viktige **oppdragsgivere for profesjonelle utøvere**. VNJS har som målsetning å bruke minst 70 % av omsetningen til produksjon/aktiviteter. I 2016 gikk 25 % av senterets totale omsetning alene til musikerhonorarer (Bergen Big Band (BBB) ikke medregnet – for BBBs del går 80 % av omsetningen på ca. 1 mill. til musikerhonorarer).

Som det viktig og riktig påpekes i notatet:

Musikkfeltene, bransjeforhold og kulturpolitikk varierer mellom regionene, og det er viktig at eventuelle organisatoriske og finansielle endringer er hensiktsmessige i den aktuelle region og fylker, og dessuten at eventuelle endringer i strukturen er ønsket av fylkene som bidrar i finansieringen.

Dette er viktig, og en forutsetning for en sterk regional medfinansiering. Fylkeskommunene her vest er tydelige på at de ønsker en tett dialog og medvirkende rolle i den regionale utviklingsprosessen. Dette var også et uttalt vilkår i KUDs bestilling til Kulturrådet.

Man må ta innover seg at virkeligheten er forskjellig i ulike deler av landet. Det finnes ikke én god løsningsmodell på kompetansesenter-/nettverksomstruktureringen i regionene, men ulike løsninger ulike steder. Organisasjonene som lever og utvikler seg i regionene gjør dette nettopp fordi de har inngående kunnskap om og kjennskap til forholdene i egen region, og fordi de har evne til å tilpasse virksomhet og tilbud etter lokal/regional etterspørsel. Jazzsentrene er tydelige aktører med en klar funksjon og rolle, som tilpasses i tråd med endringer i feltet og samfunnet ellers.

VNJS samarbeider godt og på en utfyllende måte med kompetansesentrene Brak i Bergen/Hordaland/Sogn og Fjordane, og Star i Stavanger/Rogaland. Vi har også nære relasjoner til og samarbeid med jazzutdanningene i Stavanger og Bergen, og med regionens jazzarrangører, festivaler, musikere og øvrige aktører. Som selvstendig regionsenter forholder vi oss ikke kun til Norsk jazzforum (Njf) sine medlemmer (musikere, arrangører, storband, festivaler), vår kontaktflate omfatter i tillegg musikere og arrangører som ikke er medlem i Njf, som kulturhus, kommunale kulturkontor, jazzkaféer m.m. (anslagsvis 40-50 %). Slik får vi enda bedre kjennskap til og en enda bedre forankring i større deler av regionen, og det gir flere muligheter til samarbeid og til å realisere prosjekter. Eksempelvis når det gjelder å drive distriktsbasert turnévirksomhet innenfor det frie feltet, slik VNJS har gjort gjennom Den Musikalske Stamvegen i 10 år. På sin nylig avsluttede turné med Stamvegen kunne det svensk/norske stjernelaget i I.P.A konstatere at rundens aller beste konsert var i Bømlo Kulturhus. På Stord og på Husnes blomstrer nylig revitaliserte Stord Jazzklubb og Husnes

Jazzklubb, begge nyinnmeldt i Njf; Stord også med lokal sponsor og nylig bevilget kr 120 000 i støtte fra Kulturrådet. Dette har vi selvsagt ikke noe av æren for, men vi er stolte av å kunne berette glade historier om levende engasjement i distriktet, og om innsats som bidrar til ytterligere styrking av regionens jazznettverk.

KOMMENTARER TIL MUSIKKUTVALGETS NOTAT

I konstruktivitetens navn ønsker vi å rette blikket opp og fram, men finner det likevel på sin plass å komme med noen kommentarer til enkelte påstander og uttalelser det utsendte notatet. Vi ser at det ligger en løsningsorientert intensjon i bunnen, og det stilles spørsmål ved en del viktig tematikk, men like fullt stiller vi oss undrende til store deler av det. Vi oppfatter det som noe historieløst og preget av mangel på kunnskap om feltet, og perspektivet som noe snevert. Tonen kan stedvis oppfattes som arrogant, og det framsettes en god del påstander som vi ikke kan se har hold i vår virkelighet. Vi mener det også er en mangel ved notatet at det sier lite om konsekvensene av det som blir foreslått. Alt i alt framstår det som uferdig.

Vi finner det betenkelig at Arrangørutvalget fant det nødvendig å markere avstand til notatet, og regner med dette bl.a. har sammenheng med notatets ensidige kunstnerperspektiv. Selv om musikken er grunnlaget for jazzsentrene og det vi alle driver med, består kjeden av ledd som henger sammen og er avhengige av hverandre. Man kan ikke fokusere på ett ledd alene når målet er å få hele organismen til å fungere.

Vi opplever også at notatet spiller ulike deler av det frie feltet opp mot hverandre – forenklet sagt jazzen mot de andre. Det er både usportslig og uklokt å si at jazzsentrenes virksomhet *går på bekostning av* de andre sjangerne, og å skyve jazzens "overfinansiering" fram som årsaken til de øvrige sentrenes finansieringsutfordringer, all den tid man kjenner historikken og de bakenforliggende årsakssammenhengene. Alle vet at det egentlige problemet handler om en kraftig underfinansiering av det frie feltet samlet, sammenlignet med de store klassiske institusjonene (forholdet er som nevnt 1:10). Det er her skoen trykker til blemmene sprekker.

Det påstås i notatet at *sjangeren jazz, slik den har vært definert av institusjoner, festivaler og organisasjoner, har både sikret uhyre viktige rettigheter og levekår for musikk i Norge, og samtidig skapt et negativt felt for mye nyskapende musikk som er ikke-kommersiell og ikke-institusjonell samtidig.* Det er ikke helt lett å forstå hvorfor dette påstås, all den tid både jazzmusikere, jazzsentrene og arrangørene i feltet vel er mer kjent for å være nysgjerrige, sjangeråpne og inkluderende enn det motsatte? Å påstå at sjangerintoleranse er et kjennetegn ved jazzmiljøet er vel like empirisk som å si at det også er det for alle andre sjangere.

Ad jazzens særstilling og konkurransevidende effekt

Notatet inneholder følgende retoriske refleksjon: *Er vi stilt overfor et valg mellom å særbeskytte enkelte sjangre med relativt få utøvere, altså jazzen, folkemusikken og samtidsmusikken, og forvalte offentlig støtte og godt betalte jobber innenfor disse segmentene, mens vi ser flesteparten av musikerne våre leve i en konkurranseutsatt*

virkelighet? Eller skal vi, på den andre siden, innarbeide hele kunst- og kulturlivet inn i en retorikk og et system som ser totalt bort fra alle de uvurderlige kvalitetene og rettighetene som disse sjangerne har kjempet for? Dette burde ikke være valgmulighetene våre.

Dette er en litt underlig form for drøfting av egne påstander, og litt vanskelig å forstå. Mener utvalget for alvor at det bedrives særbeskytting av utøvere som spiller jazz, folkemusikk og samtidsmusikk? At de har lettere tilgang på støttepenger/bedre økonomisk situasjon enn andre? Alle gjennomførte levekårsundersøkelser sier det motsatte. Menes det at jobben som gjøres av de i gjennomsnitt 1,65 helt normalt betalte faste ansatte i de 5 jazzsentrene bidrar til opprettholdelse av denne påståtte særbeskyttelsen og skjevfordelingen? Og at musikere som spiller jazz, folkemusikk eller samtidsmusikk ikke lever i en konkurranseutsatt virkelighet? Man kan undres på hvor dette kommer fra.

Notatet viser videre til den uhyre viktige funksjonen (beskyttende rollen) Njf, jazzfestivaler og utdanningsinstitusjoner har hatt for *å opprettholde interessen for musikk generelt, dens verdier, publikums berikelse og kunstneres livsgrunnlag, tidvis også utenfor den enkelte sjanger*. Jazzsentrene har i denne sammenhengen hatt en mindre rolle, sies det. Deretter stilles det spørsmål ved en regional modell med inndeling av ressursentrene i sjangerspesifikke og sjangerovergripende deler, *med helt ulike definisjoner av kunst, marked og politikk som utgangspunkt*. Vi mener, i motsetning til det som sies i notatet, at jazzsentrene har spilt en svært viktig rolle regionalt når det gjelder å opprettholde og øke interessen for musikk generelt, dens verdier, publikums berikelse og kunstneres livsgrunnlag, tidvis også utenfor den enkelte sjanger. Alt dette inngår som vedtektsfestede formål for jazzsentrene. Eksempelvis bidrar jazzsentrenes turnévirkosomhet til å opprettholde et kvalitetskonserttilbud i distriktet, slik at I.P.A kan spille konsert på Bømlø, Chili Vanilla & Andreas Ulvo i Kjøllefjord, Roger Johansen Group i Risør og Flekkefjord – honorert etter tariff og med dekt reise og overnatting, uten at arrangøren må ta opp lån i banken. Dette er ikke konkurransevridning, men distriktspolitikk og en motvekt til kommersialismen.

Det vises i notatet til at mange musikere ønsker seg flere spillejobber og turneer, flere muligheter til å møte publikum, heller enn å bruke tid på administrasjon og rapportering. Vi mener at jazzsentrene, gjennom å legge til rette for mer stabile driftsforhold for arrangørene i regionen, hvorav mange presenterer ulike uttrykk og sjangere, nettopp bidrar til at flere musikere kan få flere spillejobber og flere turneer.

At sjangersentrene og kompetansesentrene skal ha helt ulike definisjoner av kunst, marked og politikk som utgangspunkt er også ukjent for oss. Det kan være ulik vektning av ulike sider av kunsten, man kan forholde seg til markedet på ulikt vis og i ulik grad, og politikken er nå slik den til en hver tid er. Men vi gjerne være med på å diskutere om eksisterende organisering *er et bilde av at musikkjangeruniverset i Norge handler om politikk og økonomi mer enn kunst, og om dette skaper et politisk innenfor og utenfor ved å definere kunstneriske sjangergrenser*. Dette er i så fall en del av en større og kompleks virkelighet, som verken sjangersentrene eller kompetansesentrene kan ta skyld for. Det er vel mer et resultat av (kultur)politikken og demokratiets vesen; og kanskje bør spørsmålet først rettes til bevilgende myndigheter, framfor tilskuddsmottakerne?

Ad musikkfaglig kompetanse i styre og ledelse – økt musiker-/kunstnerpåvirkning

I notatet hevdes det at *de fleste (jazz)sentrene har vært styrt av personer uten musikkfaglig bakgrunn. Det bør diskuteres hva denne avstanden gjør med musikkproduksjonen, og om det er ønskelig med mer kunstnerstyring i feltet.*

Dette stemmer ikke. Alle jazzsentrene har musikkfaglig kompetanse representert i administrasjon, styre og kunstneriske utvalg, gjennom musikkutdannede og utøvende personer. I tillegg har sentrene ansatte som har jobbet i tiår (VNJS: 20 år) innenfor organisert jazz og musikkliv, i Norge og internasjonalt. Her finnes det tung erfaringskompetanse og ikke minst en oversikt over og en nærhet til feltet i sin helhet. Dette, kombinert med løpende og tett dialog med miljøet/aktørene i regionen, inkludert jazzutdanningene, er avgjørende for å fungere etter hensikten. Det danner selve grunnlaget for virksomheten, og er det vi utvikler strategiplaner og definerer handling og tiltak ut fra.

VNJS bruker i utstrakt grad musikere i planlegging og gjennomføring av tiltak og prosjekter. Vi har musikere (7) som faglige ansvarlige for planlegging og gjennomføring av vårt årlige Sommerjazzkurs; Bergen Big Bands virksomhet styres av 2 kunstneriske ledere (musikere) og et styre bestående av 5 musikere; turnerende band på Stamvegen velges ut etter innkomne søknader, av administrasjonen (med musikkfaglig kompetanse) og Kunstnerisk Utvalg (KU). Vi arrangerer årlige regionale samlinger for musikere, for å kartlegge behov og ønsker, også sammen med arrangører for slik å bidra til dialog og kontakt mellom gruppene. Men vi ser gjerne på mulighetene for en enda tettere dialog med utøvmiljøene i regionene, og er åpne for å utvide musikerinnflytelsen i enda større grad enn i dag. Eksempelvis ved at instansene som oppnevner styrerepresentanter bes om å oppnevne musikere der dette er mulig (i tillegg til den faste musikerrepresentanten fra Njf). Antall musikermedlemmer i KU kan utvides til 3 av 4 (i dag 2 av 4), og vi kan i større grad bruke kuratorordninger, for eksempel når det gjelder Nutshell. Nå skal det jo sies at musikere er ikke noen omforent eller enhetlig gruppe, det er like mange ulike meninger om hvordan ting bør være og hva som bør prioriteres blant musikere som innad i andre yrkesgrupper. Men en sterk grad av involvering av musikere (som vi også er i dag) er vi absolutt positivt innstilt til.

Ad regionale ensembler og påstått uheldig konkurransefordel

I følge notatet har *det oppstått et unødvendig skille mellom sentrenes egne ensembler, med mye ressurser og slagkraft, og andre, frie ensembler med usikker økonomi, mindre ressurser, mindre forutsigbarhet og ikke minst mindre tilknytning til alle ressursene og den kompetansen jazzsentrene innehar. Det bør vurderes om dette skaper en uheldig konkurransefordel og dermed problemer for resten av feltet og andre ensembler å hevde seg i samme grad.*

Fire av jazzsentrene driver/administrerer pr i dag egne jazzorkestre og vokalensembler. VNJS administrerer og bistår Bergen Big Band (BBB) med produksjonstjenester. BBB er organisert som egen forening med eget styre, kunstnerisk ledelse, separat regnskap etc. Samarbeidsforholdet er avtaleregulert, og BBB er av musikkfaglige årsaker definert i VNJS' strategiske dokumenter som en av senterets kjernevirksomheter. I tillegg til å være en svært viktig pådriver mtp å få komponert, framført og dokumentert ny norsk musikk for større besetninger, er BBB en musikalsk drivkraft og sentral utviklingsarena for profesjonelle musikere på Vestlandet, og en svært viktig rekrutteringskilde og kompetanseutviklingsarena for yngre musikere. Av omkring 200 profesjonelle utøvere som spiller jazz på Vestlandet, har

50 musikere fra Bergen, Nord-Hordaland, Voss, Stord, Stavanger m.m. deltatt i BBBs konsertprosjekter bare i 2016. De fleste vikarene som benyttes er vestlandsbaserte unge, nyutdannede musikere i en etableringsfase, som Elisabeth Lid Trøen, Hans Marius Andersen, Håvard Funderud og Morten Koppang.

Samlet sysselsetter de fire store ensemblene som drives/administreres av jazzsentrene flere hundre musikere hvert år, som utvikler og formidler ny, norsk musikk av høy kvalitet. Det arbeides i dag med å utvikle regionale mandat for ensemblene, hvor blant annet det å bidra som kvalitativ drivkraft i utviklingen i egen region, herunder som viktige rekrutteringskilder for yngre musikere, står sentralt. Innen det klassiske feltet har man statsstøttede, regionale orkestre og ensembler og samtidig et fritt klassisk ensemblefelt som får sin støtte igjennom Norsk kulturfond. Skillet går på hvor de får sine driftsmidler fra. Kan ikke jazzen, på samme måte som klassisk, ha regionorkestre som er lokale drivhus for musikere og viktige videreutviklere av sjangeren, uten å måtte gå på bekostning av resten av det frie feltet?

Definisjon av kompetansebegrepet

VNJS har i motsetning til en del andre en praktisk/utøvende tilnærming til kompetansebegrepet, der profesjonelle musikere først og fremst blir gitt mulighet til utvikling gjennom workshops, masterclasses, samspillsprosjekter etc., og arrangørfeltet gjennom turné- og prosjektsamarbeid, samt ulike former for nettverkstiltak. Foredrag/forelesninger, samlinger/seminar og ulike kurs inngår også som elementer i helheten. VNJS' tiltaksportefølje på kompetanseområdet er en direkte respons på innspill og ønsker fra miljøet. Vårt seneste tiltak *Artist in Residence* er et svar på musikernes ønske om tiltak som kan bidra til faglig utvikling, ny kunnskap, motivering, stimulering, og som svarer direkte til målsetningene med ordningen: *Utvikling av profesjonelle musikkmiljø*. Tilbudet er åpent for alle musikere i regionen uansett sjanger/bakgrunn. Denne praktiske tilnærmingen fungerer godt og utfyllende til Braks omfattende kursvirksomhet, som handler om utvikling av administrativ kompetanse.

Hvor er det internasjonale perspektivet?

Vi savner en omtale av det internasjonale perspektivet i notatet. Jazzsentrene har et betydelig utlandsfokus som er verdifullt for musikere, og er del av internasjonale nettverk med formål eksport og utveksling. VNJS har vært internasjonalt orientert siden starten, og bidratt som døråpner mot utenlandsmarkedet for en rekke musikere, bl.a. i samarbeid med Njf gjennom Norwegian Jazz Launch. VNJS var første norske medlem i Europe Jazz Network (EJN), og hadde på 2000-tallet også generalsekretærfunksjon. I dag er det 12 norske medlemmer i EJN, inkludert andre jazzsentre og Njf. VNJS har også samarbeidet nært med den velrenommerte festivalen 12 Points i Dublin i snart 10 år, og ikke minst kan vi vise til gode eksport- og nettverksresultater i 11 år gjennom vår egen internasjonale showcase-festival Nutshell, der vi også samarbeider godt med Music Norway. Det er ikke tvil om at aktiv deltakelse i EJN og andre internasjonale nettverk gir verdifull døråpningseffekt til utenlandsmarkedet for (jazz)musikere.

KOMMENTARER TIL FORESLÅTTE MODELLER

Vi blir bedt om å gi tilbakemeldinger på notatets fire foreslåtte modell-løsninger. Vår innstilling mtp strukturelle løsninger for regionene er som nevnt at det ikke finnes én modell som passer for alle. Modellene må bygges etter, ivareta og tilpasses hver regions styrker, særpreg, behov og forutsetninger. Kulturrådet, og også leder av Stortingets kulturkomite Svein Harberg, har i all dialog med jazzmiljøet i denne prosessen vært tydelige på at **det som fungerer godt ikke skal røres/bygges ned**. Vi forstår dette som ensbetydende med at jazzsentrene skal bestå som i dag. Vi har solid regional forankring, har fungert godt, svart på bestillingene, tilpasset og utviklet oss i takt med endringer i miljøet og samfunnet forøvrig gjennom 20 år.

Videre mener vi at kompetansemidlene som tildeles i dag (for vår del gjennom VRAK) må forbli i regionene. Det er åpenbart at de i dag brukes på nyttig og målrettet vis, og følgelig er det ingen grunn til å skulle endre på dette. Vi er imidlertid åpne for at VRAK-paraplyen legges ned (slås sammen), og at de enkelte aktørene mottar kompetansemidler direkte.

For VNJS' del anses følgelig modellene 1 og 4 som uaktuelle; 1 fordi den vil innebære en oppløsning av jazzsentrene og at 5 x 20 års opparbeidet lokal og regional spisskompetanse blir utradert. Modell 4 er en framtidshypotetisk mulighetskisse som det er vanskelig å forholde seg til før man vet mer om hvordan landskapet vil se ut.

Varianter av modell 2 og modell 3 kan være aktuelle løsninger for Vestlandet. Det forutsettes da at kompetansemidlene beholdes i regionen og blir gjort tilgjengelige for aktørene som i dag. Modell 3 er klart å foretrekke.

Ad Nye oppgaveløsninger/muligheter

Når det i forbindelse med omstruktureringens diskuteres omkring oppgavefordeling, nye samarbeidsformer og et evt. tilfang/økning av oppgaver, er sentrene åpne for å diskutere dette videre, forutsatt at friske midler og menneskelige ressurser følger med. Også her vil det være ulike aktuelle løsninger for de ulike regionene. Eksempelvis vil ikke VNJS direkte, med bakgrunn i armlengdes avstand-prinsippet og direktiver gitt av Bergen kommune og Hordaland fylkeskommune, kunne forvalte regionale tilskuddsordninger. Men vi vil kanskje kunne koordinere og bistå med opprettelse av fagutvalg o.a.

Det spørres i notatet om sjangersentrene (på generelt grunnlag) kan ta på seg et bredere ansvar (*kan gi vekst både i virksomheten og finansieringen*), med oppgaver og tilbud rettet mot et bredere felt av produksjonsmåter og sjangre. *Om jazzsentre og andre aktører som knytter begrepet jazz til seg, i dag har en mulighet til å gjøre seg selv til en mer utforskende, og sjangerfri og mangfoldig gruppe av aktører. (...) ta opp i seg også et ansvar for det vi i dag omtales som tradisjonsmusikk, samtidsmusikk, og populærmusikalske sjangre.*

Vi vil gjerne bemerke at vi også i dag ser på oss selv som utforskende og mangfoldig i vårt vesen – men konkret: Forutsatt at jazzsentrene består som organisasjoner som i dag, er dette selvsagt noe vi kan se nærmere på. Man må da starte med en grundig avklaring omkring forventninger, behov, ønsker og muligheter.

For VNJS' del kan vi eksempelvis være med på å diskutere en utvidet turnévirkosomhet, i samarbeid med folkemusikkmiljøet og evt. andre. Vi har et velfungerende apparat som kan utvides. Dette forutsetter tilgang på personell med fagkunnskap og kompetanse på folkemusikkfeltet (og evt. andre felt) i regionen. Og selvsagt friske midler både til administrering og gjennomføring.

Det kan også være aktuelt å diskutere et utvidet samarbeid og endog samlokalisering med eksempelvis et regionalt folkemusikkmiljø, forutsatt i alles interesse, men igjen – det forutsetter tilgang på friske menneskelige og økonomiske ressurser. Og kanskje er det andre steder i regionen hvor det finnes sterke folkemusikkmiljø, som vil være mer naturlige lokaliseringssteder (Hardanger, Voss, Førde).

Nina Torske
Daglig leder, Vestnorsk jazzsenter

Asle S. Wingsternes
Styreleder Vestnorsk jazzsenter